

UZASADNIENIE

Przed **Sądem Okręgowym w Zielonej Górze** w sprawie o sygn. akt II K 158/15 toczyło się postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego w stosunku do skazanego K. Z..

Postępowanie to obejmowało skazania K. Z. następującymi wyrokami:

1. wyrokiem Sądu Okręgowego w Zielonej Górze z dnia 20.02.2013 r. w sprawie o sygn. akt II K 224/12, za:

a) przestępstwo z art. 258§1 k.k., popełnione w sierpniu 2011 r., na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności,

b) przestępstwo z art. 57 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2015 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1 k.k., popełnione w sierpniu 2011 r., na karę 8 miesięcy i karę grzywny w liczbie 30 stawek dziennych w wysokości po 10 zł każda

i po połączeniu kar pozbawienia wolności na karę łączną 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby;

2. wyrokiem Sądu Rejonowego w Krośnie Odrzańskim Zamiejscowy IV Wydział Karny w Gubinie z dnia 12.02.2013 r. w sprawie o sygn. akt IV K 336/12, za przestępstwo z art. 254a k.k., popełnione w dniu 4.08.2012 r., na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby, przy czym prawomocnym postanowieniem tego Sądu z dnia 29.08.2013 r. w sprawie IV Ko 164/13 zarządzono wykonanie tej kary, którą skazany odbył w całości od 3.10.2013 r. do 3.04.2014 r.;

3. wyrokiem Sądu Rejonowego w Krośnie Odrzańskim Zamiejscowy IV Wydział Karny w Gubinie z dnia 30.07.2013 r. w sprawie o sygn. akt IV K 53/13, za:

a) przestępstwo z art. 226§1 k.k., popełnione w dniu 29.01.2013 r., na karę 6 miesięcy ograniczenia wolności, z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym,

b) przestępstwo z art. 222§1 k.k. i art. 224§2 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k., popełnione w dniu 29.01.2013 r., na karę 10 miesięcy ograniczenia wolności, z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym

i po połączeniu kar ograniczenia wolności na karę łączną 12 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym;

4. wyrokiem Sądu Rejonowego w Krośnie Odrzańskim Zamiejscowy IV Wydział Karny w Gubinie z dnia 27.09.2013 r. w sprawie o sygn. akt IV K 138/13, za przestępstwo z art. 226§1 k.k., popełnione w dniu 2.05.2013 r., na karę 10 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym, na poczet której zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 2.05.2013 r. do dnia 3.05.2013 r., tj. 1 dzień, uznając tę karę za wykonaną w odniesieniu do 2 dni;

5. wyrokiem Sądu Rejonowego w Krośnie Odrzańskim Zamiejscowy IV Wydział Karny w Gubinie z dnia 18.06.2014 r. w sprawie o sygn. akt IV K 165/13, za przestępstwo z art. 157§1 k.k., popełnione w dniu 23.05.2013 r., na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby;

6. wyrokiem Sądu Rejonowego w Krośnie Odrzańskim IV Zamiejscowy Wydział Karny w Gubinie z dnia 13.11.2014 r. w sprawie o sygn. akt IV K 189/13, za przestępstwo z art. 207§1 k.k., popełnione w okresie od października 2012 r. do marca 2013 r., na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby;

7. wyrokiem Sądu Rejonowego w Świebodzinie z dnia 14.11.2014 r. w sprawie o sygn. akt II K 893/13, za przestępstwo z art. 157§2 k.k., popełnione w dniu 9.09.2013 r., na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat próby;

8. wyrokiem Sądu Rejonowego w Krośnie Odrzańskim Zamiejscowy IV Wydział Karny w Gubinie z dnia 9.12.2014 r. w sprawie o sygn. akt IV K 322/13, za przestępstwo z art. 157 § 2 k.k., popełnione w dniu 23.08.2013 r., na karę 7 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby;

9. wyrokiem Sądu Rejonowego w Krośnie Odrzańskim Zamiejscowy IV Wydział Karny z dnia 5.02.2015 r. w sprawie o sygn. akt IV K 164/13, za:

a) przestępstwo z art. 224§2 k.k. i art. 222§1 k.k., i art. 157§2 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k., popełnione w dniu 5.04.2013 r., na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

b) przestępstwo z art. 226§1 k.k., popełnione w dniu 5.04.2013 r., na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności,

c) przestępstwo z art. 190§1 k.k., popełnione w dniu 5.04.2013 r., na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności

i po połączeniu tych kar na karę łączną 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby;

10. wyrokiem Sądu Rejonowego w Krośnie Odrzańskim Zamiejscowy IV Wydział Karny w Gubinie z dnia 27.01.2015 r. w sprawie o sygn. akt IV K 59/13, za przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280§1 k.k., popełnione 19.08.2012 r., na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat próby.

Sąd Okręgowy w Zielonej Górze wyrokiem łącznym z dnia 28.10.2016 r. „rozwiązał” karę łączną ograniczenia wolności orzeczoną w sprawie IV K 53/13 (opisanej wyżej w punkcie 3) oraz „rozwiązał” karę łączną pozbawienia wolności orzeczoną w sprawie IV K 164/13 (opisanej wyżej w punkcie 9) – punkt I wyroku łącznego

i na podstawie art. 569§1 i 2 k.p.k. oraz art. 85 k.k., art. 86§1 k.k., art. 87 k.k. i art. 89§1 k.k. w zw. z art. 19 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 20.03.2015 r.) połączył kary jednostkowe pozbawienia wolności orzeczone wyrokami Sądu Rejonowego w Krośnie Odrzańskim Zamiejscowy IV Wydział Karny w Gubinie w sprawach IV K 336/12 i IV K 59/13 (opisanymi w punktach 2 i 10) oraz kary jednostkowe ograniczenia wolności orzeczone wyrokiem tego Sądu w sprawie IV K 53/13 (opisanym w punkcie 3) i wymierzył skazanemu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności (punkt II wyroku łącznego), na poczet której na podstawie art. 577 k.p.k. w zw. z art. 19 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 20.03.2015 r.) zaliczył skazanemu okres odbytej już kary pozbawienia wolności w sprawie IV K 336/12 od dnia 3.10.2013 r. do 3.04.2014 r. (punkt VI wyroku łącznego);

na podstawie art. 569§1 i 2 k.p.k. oraz art. 85 k.k., art. 86§1 k.k., art. 87 k.k. i art. 89§1 i 1a k.k. w zw. z art. 19 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 20.03.2015 r.) połączył kary jednostkowe pozbawienia wolności orzeczone wyrokami Sądu Rejonowego w Krośnie Odrzańskim Zamiejscowy IV Wydział Karny w Gubinie w sprawach IV K 165/13, IV K 189/13 i IV K 164/13 (opisanymi w punktach 5, 6 i 9) i karę ograniczenia wolności orzeczoną wyrokiem tego Sądu w sprawie IV K 138/13 (opisanym w punkcie 4) i wymierzył skazanemu karę łączną 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności (punkt III wyroku łącznego), na poczet której na podstawie art. 577 k.p.k. w zw. z art. 19 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 20.03.2015 r.) zaliczył skazanemu okres zatrzymania w sprawie IV K 138/13 od dnia 2.05.2013 r. do 3.05.2013 r. (punkt VII wyroku łącznego)

oraz na podstawie art. 569§1 i 2 k.p.k. i art. 85 k.k., art. 86§1 k.k. i art. 89§1a k.k. w zw. z art. 19 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 20.03.2015 r.) połączył kary jednostkowe pozbawienia wolności orzeczone wyrokami Sądu Rejonowego w Krośnie Odrzańskim Zamiejscowy IV

Wydział Karny w Gubinie w sprawie IV K 322/13 i Sądu Rejonowego w Świebodzinie w sprawie II K 893/13 (opisanymi w punktach 7 i 8) i wymierzył skazanemu karę łączną 7 miesięcy pozbawienia wolności (punkt IV wyroku łącznego), na poczet której na podstawie art. 577 k.p.k. w zw. z art. 19 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 20.03.2015 r.) zaliczył skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie II K 893/13 Sądu Rejonowego w Świebodzinie od dnia 20.07.2014 r. do dnia 13.08.2014 r. (punkt VIII wyroku łącznego)

a nadto na podstawie art. 572 k.p.k. w zw. z art. 19 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 20.03.2015 r.) umorzył postępowanie w przedmiocie objęcia wyrokiem łącznym kar pozbawienia wolności orzeczonych wyrokiem Sądu Okręgowego w Zielonej Górze w sprawie II K 224/12 (opisanym w punkcie 1) – punkt IX wyroku łącznego oraz orzekł o kosztach procesu, zwalniając skazanego od ich zapłaty na podstawie art. 624§1 k.p.k. (punkt X wyroku łącznego).

Wyrok ten w całości zaskarżył obrońca skazanego, który w apelacji zarzucił mu:

1. obrazę prawa materialnego art. 4§1 k.k., polegającą na błędnej wykładni i nieprawidłowym zastosowaniu przepisów, które nie są względniejsze dla skazanego;
2. rażącą niesprawiedliwość i niewspółmierność orzeczonych kar łącznych, polegających na wymierzeniu skazanemu długoletnich kar pozbawienia wolności w miejsce kar ograniczenia wolności i pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania;
3. obrazę przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść wyroku – art. 570 k.p.k., polegającą na nieumorzeniu postępowania, mimo stwierdzenia braku warunków do jego wydania, wynikających ze złamania zasady nie działania prawa wstecz oraz stabilności prawa i złamanie zasady humanitaryzmu

i w oparciu o te zarzuty wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania lub o jego zmianę i wymierzenie kar łącznych ograniczenia wolności i pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania, ewentualnie o uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy okazała się celową, gdyż doprowadziła do zmiany zaskarżonego wyroku na korzyść skazanego, choć nie z przyczyn podniesionych w tym środku odwoławczym.

Na wstępie podnieść należy, iż Sąd I instancji zasadnie zastosował w stosunku do skazanego „stary” porządek prawny, dotyczący orzekania kary łącznej, bowiem wszystkie kary, będące przedmiotem rozpoznania niniejszej sprawy, zostały prawomocnie orzeczone wyrokami przed 1.07.2015 r., kiedy to w życie weszły przepisy znowelizowanego Kodeksu karnego (jego rozdziału IX o zbiegu przestępstw oraz łączeniu kar i środków karnych – art. 1 pkt 45-53 i art. 29) na podstawie ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2015.396). Zasadność ta bowiem wynika z faktu orzeczenia wobec skazanego prawomocnie wszystkich kar jednostkowych pozbawienia wolności i ograniczenia wolności przed dniem 1 lipca 2015 r. (art. 19 ust. 1 w/w ustawy zmieniającej).

Należy przy tym zauważyć, iż skazany żadnego z przestępstw nie popełnił po dniu 30 czerwca 2015 r., jak również żaden z wyroków, którymi te kary orzeczono, nie uprawomocnił się po tej dacie. To zaś oznacza, iż w tej sprawie brak jest postaw do stosowania przepisu art. 4§1 k.k., gdyż w tej sytuacji faktycznej pełne zastosowanie znajdują przepisy art. 19 cytowanej ustawy zmieniającej z dnia 20 lutego 2015 r. Przepis art. 19 ust. 1 tejże ustawy wprowadza bowiem odstępstwo od zasady wyrażonej w art. 4§1 k.k., stając się tym samym przepisem szczególnym w odniesieniu do przepisu art. 4§1 k.k. Rację ma apelujący jedynie w tym sensie, że w myśl tejże zasady określonej w art. 4§1 k.k. w przypadku łączenia w jedną karę łączną od dnia 1.07.2015 r. kar prawomocnie orzeczonych przed tą datą należałoby stosować nową ustawę, tj. przepisy rozdziału IX Kodeksu karnego w brzmieniu nadanym tą ustawą nowelizującą, zaś

przepisy ustawy „starej”, tj. obowiązującej przed tą datą, stosowałoby się wyłącznie wtedy, gdyby były względniejsze dla sprawcy. Jednak, jak wyżej wskazano, w niniejszej sprawie zasada wyrażona w przepisie art. 4§1 k.k. woła ustawodawcy nie ma zastosowania z uwagi na obowiązywanie normy prawnej wyrażonej w art. 19 ust. 1 ustawy zmieniającej (tak samo Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4 października 2016 r., III KK 126/16, LEX nr 2123255; Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z dnia 29 czerwca 2016 r., II AKA 100/16, LEX nr 2136983; Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 24 sierpnia 2016 r., II AKA 199/16, LEX nr 2139399; Jarosław Majewski w: „Kodeks Karny. Komentarz do zmian 2015”, LEX, 2015, Wydanie I, tezy 2 i 3 do art. 19 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw”).

Należy przy tym dodać, że orzeczenie w wyroku łącznym kary łącznej nie stanowi instytucji mającej na celu działanie wyłącznie z korzyścią dla skazanego (tak samo Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 22 września 2016 r., III KK 140/16, LEX nr 2142559; Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 29 września 2011 r., II AKA 372/11, KZS 2012/1/45; Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku z dnia 27 października 2016 r., II Aka 142/16, LEX nr 2179342). Nie można bowiem zapominać, iż w przypadku zaistnienia podstaw materialnoprawnych, określonych w rozdziale IX Kodeksu karnego do orzeczenia kary łącznej, sąd ma obowiązek orzeczenia kary łącznej, o czym świadczy treść art. 85 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. (jeżeli występują wskazane w tym przepisie okoliczności, pozwalające na orzeczenie kary łącznej, to sąd **orzeka** karę łączną). Marginalnie wspomnieć należy, że również przepis obowiązującego od dnia 1.07.2015 r. art. 85§1 k.k. w tożsamy sposób obliuguje sąd do orzeczenia kary łącznej. O ile więc nie zachodzą materialnoprawne warunki do orzeczenia kary łącznej, to wówczas dopiero takiej kary nie orzeka się, zaś wszczęte już w tym zakresie postępowanie należy umorzyć na podstawie art. 572 k.p.k.

Wreszcie nie można zapominać, iż w nie każdym przypadku orzekania kary łącznej kara ta ma być dla skazanego łagodniejsza od sumy kar jednostkowych, podlegających takiemu łączeniu, o czym przecież świadczą granice kary łącznej, określone w art. 86§1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2015 r.), z którego to przepisu wynika, że sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy (notabene taka zasada obowiązuje również w obowiązującym od 1.07.2015 r. przepisie art. 86§1 k.k.).

Wreszcie, co w przypadku skazanego jest najistotniejsze, obowiązujący do dnia 30.06.2015 r. przepis art. 89§1 k.k. pozwalał, w razie skazania za zbiegające się przestępstwa na kary pozbawienia wolności, ograniczenia wolności albo grzywny z warunkowym zawieszeniem i bez warunkowego zawieszenia ich wykonania, na orzeczenie w wyroku łącznym kary łącznej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, o ile zachodziły przesłanki określone w art. 69 k.k., jak również obowiązujący wówczas przepis art. 89§1a k.k. pozwalał sądowi, w razie skazania za zbiegające się przestępstwa na kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania, na orzeczenie w wyroku łącznym kary łącznej pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania (również podobna zasada wynika z aktualnego brzmienia przepisów art. 89§1 i §1a k.k.).

Powyższe więc dowodzi, iż to z woli samego ustawodawcy instytucja kary łącznej, zwłaszcza w sytuacji, gdy podlegające łączeniu kary jednostkowe zostały orzeczone z warunkowym zawieszeniem ich wykonania, nie funkcjonuje w polskim prawie karnym wyłącznie na korzyść skazanych.

W przypadku orzekanych kar jednostkowych pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania rzecz się miała inaczej do dnia 7 czerwca 2010 r. Do tej daty bowiem nie było możliwości orzeczenia w wyroku łącznym kary łącznej pozbawienia wolności, ograniczenia wolności albo grzywny bez warunkowego zawieszenia jej wykonania w przypadku skazania za zbiegające się przestępstwa na kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem i bez warunkowego zawieszenia ich wykonania, a tym bardziej na kary orzeczone wyłącznie z warunkowym zawieszeniem wykonania, co wynika z treści wówczas brzmiącego przepisu art. 89 k.k. (według pierwotnego brzmienia Kodeksu karnego ustawą z dnia 6 czerwca 1997 r., Dz.U. Nr 88, poz. 553). W tej ostatniej sytuacji więc, jeżeli podlegały łączeniu właśnie takie kary a sąd w toku postępowania o wydanie wyroku łącznego dochodził do przekonania, iż brak jest przesłanek określonych w art. 69 k.k. (np. wymiar kary łącznej pozbawienia wolności przekraczał 2 lata, nie zachodziła pozytywna prognoza kryminologiczna), to sąd na podstawie art. 572 k.p.k. był zobligowany do umorzenia postępowania o wydanie wyroku łącznego (por.: wyrok SN z dnia 19 października 2006 r., V KK 191/06, OSNwSK

2006/1/1989; wyrok SN z dnia 5 października 2004 r., V KK 224/04, OSNKW 2004/10/98; wyrok SN z dnia 10 stycznia 2008 r., III KK 162/07, OSNwSK 2008/1/57). Gdyby więc te ostatnio wypowiedziane zasady miały zastosowanie w niniejszej sprawie, to wówczas ostatni z postawionych zarzutów apelacyjnych byłby uzasadniony. Jednakże, jak to słusznie zauważył Sąd I instancji, skazany wszystkich czynów, za które został skazany, dopuścił się po dniu 8 czerwca 2010 r. (a przed 1.07.2015 r.), co oznacza, mając na uwadze orzeczenie poszczególnych kar pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania, konieczność stosowania, na podstawie art. 19 ust. 1 cytowanej ustawy zmieniającej z dnia 20 lutego 2015 r., poza przepisami art. 85 k.k., art. 86§1 k.k., art. 87 k.k. także art. 89§1 i 1a k.k. w brzmieniu obowiązującym od 8 czerwca 2010 r. nadanym ustawą z dnia 5 listopada 2009 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny, ustawy - Kodeks postępowania karnego, ustawy - Kodeks karny wykonawczy, ustawy - Kodeks karny skarbowy oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2009 r. Nr 206, poz. 1589).

Na powyższe okoliczności celnie zwraca uwagę Sąd I instancji, zasadnie argumentując wybór właściwej podstawy prawnej orzeczonych kar łącznych pozbawienia wolności (str. 5-7 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

Podsumowując więc tę część uzasadnienia należy skonkludować, że skoro po 7.06.2010 r. (a przed 1.07.2015 r.) skazany popełnił wszystkie przestępstwa, to na podstawie art. 89§1 k.k. i art. 89§1a k.k. (w brzmieniu obowiązującym we wskazanym okresie czasu) sąd może orzec karę łączną pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, mimo że nawet wszystkie kary jednostkowe pozbawienia wolności zostały orzeczone z warunkowym zawieszeniem ich wykonania, gdyż w takiej sytuacji faktycznej nie ma zastosowania reguła określona w art. 4§1 k.k. (por. także postanowienie SN z dnia 16 grudnia 2010 r., II KK 156/10, Prok. i Pr. – wkł. 2011/5/1; uchwała składu 7 sędziów SN z dnia 28.11.2013 r., I KZP 13/13, OSNKW 2013/12/100; wyrok SN z dnia 5.04.2013 r., IV KK 401/12, LEX nr 1308161; wyrok SN z dnia 12.04.2011, V KK 74/11, OSNKW 2011/6/54).

Powyższe więc dowodzi niezasadności postawionych zarzutów pierwszego i trzeciego, które to zarzuty zresztą nie zostały uzasadnione w żaden przekonujący sposób, gdyż ich argumentacja sprowadziła się do bliżej niezrozumiałych ogólników. Nie ma więc skarżący racji, iż w tej sprawie powinny znaleźć zastosowanie zasady wyrażone w art. 4§1 k.k. czy też powinno nastąpić umorzenie postępowania z uwagi na brak warunków do orzeczenia wobec skazanego kary łącznej pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Nie może być przy tym mowy o stosowaniu „nowej” ustawy na niekorzyść sprawcy odnośnie okoliczności, mających miejsce przed dniem wejścia jej w życie wbrew zasadzie *lex retro non agit*. Natomiast w niniejszej sprawie należało zastosować nowe zasady według korzystniejszej dla skazanego reguły redukcyjnej określonej w art. 89§1b k.k. (obowiązującej od dnia 1.07.2015 r.), o czym niżej będzie mowa. Zastosowanie bowiem tej reguły z racji orzeczenia kary łącznej w wyroku łącznym po dniu 1.07.2015 r. niejako zrekompensuje niekorzystność zasad, wynikających z połączenia kar pozbawienia wolności orzeczonych z warunkowym zawieszeniem ich wykonania, obowiązujących przed 1.07.2015 r.

Sąd Okręgowy dokładnie przeprowadził postępowanie dowodowe na rozprawie, w sposób prawidłowy wyodrębnił grupę przestępstw, za które wymierzono jednostkowe kary i w sposób właściwy interpretując ówczesną treść przepisu art. 85 k.k., posiłkując się niekwestionowanym poglądem w tym zakresie Sądu Najwyższego, zawartym w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 25.02.2005 r. I KZP 36/04, OSNKW 2005, nr 2, poz. 13, wskazał, że karę łączną pozbawienia wolności, orzeczoną w punkcie II należy wymierzyć z „połączenia” jednostkowych kar pozbawienia wolności i ograniczenia wolności, orzeczonych wskazanymi wyżej wyrokami opisanymi w punktach 2, 3 a, b i 10. Nie ulega bowiem wątpliwości, iż pierwszym chronologicznie wyrokiem był wyrok z dnia 12.02.2013 r., wydany w sprawie IV K 336/12 (opisany w punkcie 2), zaś przed tą datą, bo w dniu 29.01.2013 r., skazany jeszcze dopuścił się dwóch przestępstw, za które został skazany wyrokiem z dnia 30.07.2013 r. w sprawie IV K 53/13 (opisanym w punkcie 3 a, b) oraz przed tą datą, bo w dniu 19.08.2012 r. skazany dopuścił się przestępstwa, za które został skazany wyrokiem z dnia 27.01.2015 r. w sprawie IV K 59/13 (opisanym w punkcie 10). Powyższe przestępstwa w świetle art. 85 k.k. stanowią tzw. realny zbieg przestępstw, który nakazuje połączenie kar orzeczonych za te zbiegające się przestępstwa w węzeł kary łącznej. Nadmienić dodatkowo należy, że przed tym pierwszym wyrokiem skazany popełnił jeszcze dwa przestępstwa w sierpniu 2011 r., za które został skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w Zielonej Górze z dnia 20.02.2013 r. w sprawie II K 224/12 (opisanym w punkcie 1 a, b), jednakże Sąd I instancji celnie wskazał, że kary te, z uwagi na wpływ okresu próby przy warunkowym zawieszeniu wykonania i kolejnych 6 miesięcy nie mogą być już

wykonywane (art. 75§4 k.k.) a tym samym kary te nie mogą zostać objęte węzłem kary łącznej (str. 8 uzasadnienia). Co do kar, wymierzonych tych wyrokiem, Sąd I instancji słusznie zastosował przepis art. 572 k.p.k. i w tej części w punkcie IX umorzył postępowanie.

Podnieść należy, iż kierując się zaprezentowanym w tej uchwale rozumieniem przepisu art. 85 k.k. w sprawie tej należy, poza wskazaną grupą wyroków, wyodrębnić jeszcze jedną grupę przestępstw, za które wymierzone kary podlegają „połączeniu” w jedną karę łączną, a nie, jak to oczywiście błędnie uczynił Sąd I instancji, dwie grupy przestępstw, za które orzeczono kary pozbawienia wolności, które podlegają „połączeniu” w dwie kary łączne. Słusznie Sąd I instancji zauważył (na stronie 10 uzasadnienia), że kolejną grupę przestępstw, wchodzących w skład realnego zbiegu przestępstw, otwiera pierwszy chronologicznie wyrok Sądu Rejonowego w Krośnie Odrzańskim Zamiejscowy IV Wydział karny w Gubinie z dnia **27.09.2013 r.** w sprawie IV K 138/13 (wyrok opisany w punkcie 4).

Bez wątplenia przed tą datą (**27.09.2013 r.**) skazany popełnił przestępstwa:

- w dniu **23.05.2013 r.**, za które został skazany wyrokiem z dnia 18.06.2014 r. w sprawie IV K 165/13 (wyrok opisany w punkcie 5),

- w okresie **od października 2012 r. do marca 2013 r.**, za które został skazany wyrokiem z dnia 13.11.2014 r. w sprawie IV K 189/13 (wyrok opisany w punkcie 6),

- w **dniu 9.09.2013 r.**, za które został skazany wyrokiem z dnia 14.11.2014 r. w sprawie II K 893/13 (wyrok opisany w punkcie 7),

- w dniu **23.08.2013 r.**, za które został skazany wyrokiem z dnia 9.12.2014 r. w sprawie IV K 322/13 (wyrok opisany w punkcie 8),

- w dniach **5.04.2013 r.**, za które to trzy przestępstwa został skazany wyrokiem z dnia 5.02.2015 r. w sprawie IV K 164/13 (wyrok opisany w punkcie 9).

Kary jednostkowe objęte tymi sześcioma wyrokami powinny więc stanowić podstawę orzeczenia jednej kary łącznej. Tymczasem Sąd I instancji, z przyczyn zupełnie niezrozumiałych, mimo poprawnego rozumienia tej instytucji w świetle brzmienia zastosowanego w sprawie art. 85 k.k. i mimo poprawnego oznaczenia dat wydanych wyroków i dat popełnionych czynów, z powyższej grupy dodatkowo wyodrębnił dwa wyroki (opisane wyżej w punktach 7 i 8), orzekając w punkcie IV odrębną karę łączną pozbawienia wolności, obejmującą kary orzeczone tymi wyrokami, czym dopuścił się rażącego naruszenia prawa materialnego, tj. art. 85 k.k. Poprawne ustalenia faktyczne doprowadziły Sąd I instancji bowiem do orzeczenia zamiast jednej, dwóch kar łącznych, co świadczy o rażącej niesprawiedliwości zaskarżonego wyroku w rozumieniu art. 440 k.p.k., wymagającej w tej mierze zmiany wyroku i to na korzyść skazanego, którą to korzyścią będzie już orzeczenie jednej kary łącznej w granicach zakreślonych karami jednostkowymi, orzeczonymi tymi wyrokami. Poza tym zmiana ta, na korzyść skazanego, i to zarówno w zakresie wyżej wskazanym, jak i w zakresie wymiaru obu kar łącznych, podyktowana jest koniecznością zastosowania w niniejszej sprawie reguły redukcyjnej określonej w art. 89§1b k.k.

Sąd I instancji bowiem, orzekając kary łączne, przyjął obowiązujący przed 1.07.2015r. „przelicznik” – kara miesiąca pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem równa jest karze miesiąca pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Tymczasem z dniem 1.07.2015 r. tenże „przelicznik” uległ zmianie, i to na korzyść skazanych, gdyż w myśl aktualnie obowiązującego przepisu redukcyjnego, tj. art. 89§1b k.k. w przypadku łączenia w jedną karę łączną kar pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania sąd orzeka karę łączną pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, przyjmując, że miesiąc kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania równa się 15 dniom kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Na konieczność stosowania takiej reguły redukcyjnej wskazał Sąd Najwyższy w treści uzasadnienia postanowienia z dnia 13 listopada 2015 r., III KK 393/15, LEX nr 1844089 (tu określonej w art. 4§2 k.k., mimo braku możliwości zastosowania zasady określonej w art. 4§1 k.k.). Podnieść natomiast należy,

iz podobne rozwiązanie, jak w przypadku art. 4§2 k.k., zostało wprowadzone przepisem art. 19 ust. 2 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 396), z którego wynika, że jeżeli prawomocnie orzeczona przed dniem wejścia w życie tej ustawy (czyli przed 1.07.2015 r.) kara łączna jest wyższa niż górna granica wymiaru kary łącznej określona w ustawie (Kodeksie karnym w brzmieniu od 1.07.2015 r. – przyp. SA), to wymierzoną karę łączną obniża się do górnej granicy wymiaru kary łącznej określonej w tej ustawie. Zgodzić się natomiast należy z logicznym poglądem Sądu Najwyższego, podpartym wnioskowaniem argumentum a minori ad maius, iż „jeżeli przeliczenie, o którym mowa w art. 89§1b k.k., odnosi się do prawomocnych wyroków łącznych zapadłych przed 1 lipca 2015 r., to tym bardziej rozwiązanie to należy stosować przy wydawaniu wyroków łącznych po tej dacie”. Słuszność ma bowiem Sąd Najwyższy, iż odmienne podejście, wynikające choćby z treści zaskarżonego wyroku, zezwalające na nierówne traktowanie skazanych tylko w zależności od daty procedowania w kwestii wyroku łącznego, pozostawałoby w niezrozumiałej wręcz kolizji z zasadami sprawiedliwości i słuszności. W tej więc sytuacji uzasadniona jest konstatacja Sądu Najwyższego, iż „rozmiar kary łącznej pozbawienia wolności o charakterze bezwzględnym w wyroku łącznym wydanym po 1 lipca 2015 r., obejmującym co najmniej jedną karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania orzeczoną przed tą datą, powinien być – w myśl art. 19 ust. 2 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmienia ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 396) – kształtowany według reguły redukcyjnej określonej w art. 89§1b k.k.” (wyrok SN z dnia 11 października 2016 r. wraz z uzasadnieniem, V KK 103/16, LEX nr 2135380).

Powyższe więc skłoniło Sąd Apelacyjny do zmiany zaskarżonego wyroku na podstawie art. 440 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 437 k.p.k. na korzyść skazanego poprzez orzeczenie w miejsce dwóch kar łącznych, wymierzonych skazanemu w punktach III i IV zaskarżonego wyroku, jednej kary łącznej a także poprzez wymierzenie skazanemu dwóch kar łącznych, wynikających z konieczności połączenia kar za zbiegające się przestępstwa na podstawie wskazanych wyżej wyroków, z uwzględnieniem reguły redukcyjnej określonej w art. 89§1b k.k.

Granice kary łącznej określa przepis art. 86§1 k.k., z którego wynika, że karę łączną wymierza się w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając, w przypadku kary pozbawienia wolności, wymiaru 15 lat.

Dolny sposób wyznaczania granicy kary łącznej nawiązuje do zasady absorpcji, natomiast granica tej kary będąca sumą kar jednostkowych określana jest w sposób właściwy dla zasady kumulacji. Natomiast wymierzenie kary łącznej powyżej dolnej granicy oraz poniżej górnej granicy tej kary nawiązuje do wymierzenia kary na zasadzie asperacji.

Wprawdzie kara łączna w wyroku łącznym nie może stwarzać większej dolegliwości od tej, jaka wiązałyby się z kolejnym wykonaniem poszczególnych wyroków podlegających łączeniu, ale powyższe nie oznacza, że kara łączna ma przynosić skazanemu oczekiwaną przez niego korzyść, w niniejszym przypadku korzyść polegającą na orzeczeniu kar łącznych na zasadzie absorpcji. Trzeba bowiem pamiętać, że przepis art. 86§1 k.k. jasno wyznacza granice kary łącznej i właśnie w tych granicach należy wymierzyć taką karę łączną, która czyniłaby zadość wszystkim wymogom wymiaru kary, by kary tej nie można było nazwać karą niewspółmierną i to w sposób rażący (por. wyrok Sądu Apel. w Lublinie z 16.03.2010 r., II AKa 57/10, KZS 2010/7-8/74).

Sąd Okręgowy słusznie przyjmuje, że wymierzając karę łączną należy przede wszystkim rozważyć czy pomiędzy poszczególnymi czynami, za które wymierzono kary podlegające łączeniu, zachodzi ścisły związek przedmiotowo-podmiotowy oraz bliskość czasowa a nadto powinno uwzględniać się takie okoliczności, jakie zaszły po wydaniu poprzednich wyroków, mając na uwadze proces resocjalizacji skazanego a także względy prewencji indywidualnej i generalnej. Przy tym należy pamiętać, że na ogół nie ma powodu, by orzekać karę łączną w dolnych granicach, tj. w wysokości najsurowszej ze zbiegających się kar. Popołnienie więcej niż jednego przestępstwa, nie mówiąc już o znacznej liczbie przestępstw, jakich dopuścił się skazany, powinno skłaniać do odstąpienia od absorpcji kar, niż za nią przemawiać. Wymierzenie takiej kary prowadziłoby do premiowania sprawcy popełniającego nie jedno, a więcej przestępstw, zatem prowadziłoby do praktycznej bezkarności innych zachowań zabronionych (por. wyrok Sądu Apel. w Katowicach z dnia 20.05.2008 r., II AKa 129/08, KZS 2008/9/48).

Sąd odwoławczy więc ponownie określił granice kar łącznych, pamiętając o „przelicznikach” określonych w art. 87 k.k. (miesiąc kary ograniczenia wolności równa się 15 dniom kary pozbawienia wolności) oraz w art. 89§1b k.k. (miesiąc pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania równa się 15 dniom kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania).

Nadmienić dodatkowo należy, iż wyrokiem Sądu Rejonowego w Krośnie Odrzańskim Zamiejscowy IV Wydział Karny w Gubinie z dnia 5.02.2015 r. w sprawie IV K 164/13 (opisanym w punkcie 9) za poszczególne przestępstwa orzeczono kary 6 miesięcy i po 4 miesiące pozbawienia wolności, które następnie połączono w karę łączną 1 roku pozbawienia wolności, której to wykonanie warunkowo zawieszono na okres 3 lat próby. Bez wątplenia więc formalnie kary jednostkowe za poszczególne przestępstwa zostały wymierzone w formie bezwzględnych kar pozbawienia wolności, natomiast warunkowe zawieszenie wykonania kary odnosi się do wymierzonej kary łącznej pozbawienia wolności. Powyższe jednak orzeczenie w jednym wyroku najpierw kar bezwzględnych pozbawienia wolności a dopiero na końcu orzeczenie kary łącznej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania jest przykładem stosowanej praktyki orzeczniczej w przypadku orzekania w jednym postępowaniu wyrokami kar za zbiegające się przestępstwa. Nie praktykowało się bowiem w takiej sytuacji orzekania kar za zbiegające się przestępstwa z warunkowym zawieszeniem ich wykonania bądź też za niektóre poszczególne przestępstwa kar z warunkowym zawieszeniem ich wykonania a za niektóre kar bez warunkowego zawieszenia ich wykonania. Nie ulega przy tym wątpliwości, w świetle wskazanego rozstrzygnięcia, iż gdyby te trzy czyny były osądzone w odrębnych postępowaniach, to w każdym przypadku za te przestępstwa zostałyby orzeczone kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania. W taki zresztą sposób należy odczytywać treść tego wyroku, gdyż skoro Sąd Rejonowy, orzekający w tej konkretnej sprawie, uznał, że zachodzą przesłanki do orzeczenia kary łącznej pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, to tym bardziej uznał, że każda z orzeczonych za zbiegające się przestępstwa osądzone tym samym wyrokiem kar pozbawienia wolności powinna zostać orzeczona z dobrodziejstwem warunkowego zawieszenia wykonania kary i tak też te kary, jako orzeczone z warunkowym zawieszeniem ich wykonania, należy traktować (patrz: uchwała składu 7 sędziów SN z dnia 21 listopada 2001 r., I KZP 14/01, OSNKW 2002/1-2/1). Powyższe założenie na gruncie niniejszego postępowania jest dla skazanego szczególnie istotne, bowiem „przelicznik”, o którym mowa w treści obecnie obowiązującego przepisu art. 89§1b k.k. dotyczy sytuacji, kiedy to podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu (bądź warunkowo zawieszono) kary lub kary łączne (art. 85§2 k.k.). Natomiast w czasie, gdy skazany popełnił przestępstwa, łączeniu w karę łączną nie podlegały kary łączne a tylko kary jednostkowe. W tej więc sytuacji, kierując się celowością i racjonalnością powyższego rozwiązania, Sąd Apelacyjny przyjął, że w przypadku łączenia kar jednostkowych orzeczonych wobec skazanego wskazanym wyżej wyrokiem opisanym w punkcie 9, kary te zostały orzeczone z warunkowym zawieszeniem ich wykonania a tym samym w świetle art. 89§1b k.k. przyjął „przelicznik”, że miesiąc kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania równa się 15 dniom kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania.

Mając więc na uwadze powyższe ustalenia za pierwszą grupę przestępstw, wskazaną w punkcie II zaskarżonego wyroku, skazanemu K. Z. należało wymierzyć karę łączną pozbawienia wolności w granicach od 1 roku do 2 lat i 2 miesięcy (6 miesięcy + 3 miesiące + 5 miesięcy + 1 rok). Podkreślić przy tym należy, iż skazany odbył w wymiarze bezwzględnym karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z wyroku opisanego w punkcie 2 a to wskutek zarządzenia wykonania uprzednio warunkowo zawieszonyj tej kary.

Sąd I instancji dokładnie przytoczył zasady, jakimi należy się kierować przy odpowiednim doborze kary łącznej, mając na uwadze stosowanie wskazanych wyżej zasad absorpcji, kumulacji i asperacji.

Mając więc na uwadze fakt, iż te okoliczności doprowadziły Sąd I instancji do uznania, że w tym przypadku należy wobec skazanego ukształtować wymiar kary łącznej na zasadzie pełnej absorpcji, również i Sąd Apelacyjny tak też uczynił, ostatecznie łagodząc karę łączną orzeczoną wobec skazanego w punkcie II do 1 roku pozbawienia wolności (jak w punkcie I lit. b). Takie ukształtowanie kary przy zastosowaniu zasady absorpcji było również niezbędne z uwagi na wniesienie apelacji wyłącznie na korzyść skazanego.

W przypadku drugiej grupy przestępstw, pozostających ze sobą w zbiegu realnym określonym w art. 85 k.k., Sąd odwoławczy mógł skazanemu wymierzyć karę łączną pozbawienia wolności w granicach od 5 miesięcy do 2 lat i 15 dni (5 miesięcy + 3 miesiące + 3 miesiące + 3 miesiące + 3 miesiące i 15 dni + 3 miesiące + 2 miesiące + 2 miesiące). Jednocześnie należy zauważyć, iż Sąd I instancji, łącząc w węzeł kary łącznej kary orzeczone wyrokami opisanymi w punktach 7 i 8 zastosował zasadę pełnej absorpcji, co w przypadku zastosowania reguły redukcyjnej z art. 89§1b k.k. pozwalałoby na wymierzenie, przy zastosowaniu pełnej absorpcji, kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 3 miesięcy i 15 dni (3 miesiące + 3 miesiące i 15 dni). Biorąc więc pod uwagę tę okoliczność, z racji wniesienia apelacji wyłącznie na korzyść skazanego, jak również fakt, iż Sąd I instancji zasadnie przy połączeniu pozostałych kar zastosował zasadę asperacji oraz zachowując odpowiednie proporcje z uwagi na stosowanie w niniejszym postępowaniu wskazanej wyżej reguły redukcyjnej, prawidłowa kara łączna powinna być niższa o około 1 rok w stosunku do sumy kar, wymierzonych skazanemu w punktach III i IV i dlatego też Sąd odwoławczy wymierzył skazanemu K. Z. za te przestępstwa karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku (jak w punkcie I lit. c), czego konsekwencją było też uchylenie kar łącznych orzeczonych w tych punktach (jak w punkcie I lit. a).

Zastosowanie przy orzeczeniu tej kary łącznej zasady asperacji było w pełni uzasadnione, jeżeli weźmie się pod uwagę znaczną liczbę tych przestępstw, jak również różnorodność dóbr prawnych nimi zaatakowanych przez skazanego, jak rodzina, zdrowie, wolność, działalność instytucji państwowych oraz różnorodność działania skazanego przy popełnianiu tych przestępstw, tj. znęcanie się nad członkami rodziny, spowodowanie uszkodzenia ciała, wypowiedanie gróźb karalnych, znieważenie, czynna napaść na funkcjonariuszy Policji a nadto, przy popełnieniu tych przestępstw agresywne zachowanie się skazanego związane z nadużyciem alkoholu lub zażyciem narkotyków. Te właśnie razem wzięte okoliczności sprzeciwiły się zastosowaniu przy wymiarze tej kary łącznej zasady absorpcji.

W tych okolicznościach sprawy nie może przekonywać zarzut apelacyjny w zakresie rażącej niesprawiedliwości i niewspółmierności kar łącznych. Nie można bowiem tych kar z racji ich wymiaru uznać za nadmiernie surowe, nie mówiąc już o wskazaniu, że kary te są „długoletnie”. Takimi zresztą nie były nawet kary orzeczone zaskarżonym wyrokiem. Również nie można zasadnie zarzucać, iż kary te są nadmiernie surowe z racji nieorzeczenia ich z warunkowym zawieszeniem wykonania. Jak już wyżej wykazano, wymierzenie skazanemu kar jednostkowych w poszczególnych postępowaniach z warunkowym zawieszeniem wykonania nie stoi na przeszkodzie orzeczeniu w niniejszym postępowaniu kar łącznych pozbawienia wolności bez ich warunkowego zawieszenia wykonania. Sąd I instancji słusznie bowiem uznał, że spoglądając na całokształt działalności przestępczej skazanego przez pryzmat wszystkich wyroków skazujących a także mając na uwadze negatywną opinię o nim z miejsca zamieszkania i notoryczne wręcz łamanie przez niego zasad porządku prawnego, nie sposób wobec jego osoby wyciągnąć pozytywną prognozę kryminologiczną określoną w art. 69§1 i 2 k.k., pozwalającą na zastosowanie tej instytucji w stosunku do orzeczonych kar łącznych pozbawienia wolności. Skazany bowiem, mimo bardzo młodego wieku, na przestrzeni dosłownie dwóch lat (od sierpnia 2011 r. do 9 września 2013 r.) popełnił aż 14 przestępstw, za które został skazany 10 wyrokami, raz doprowadzając do zarządzenia wykonania kary orzeczonej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, natomiast w miejscu zamieszkania cieszy się negatywną opinią z uwagi na naruszanie norm porządku prawnego, nadużywając przy tym alkoholu, zakłócając ciszę, awanturując się, uszkadzając mienie, wyrażając groźby względem innych osób, co m.in. skutkowało wzywaniem na interwencje Policji czy też ukaraniem za wykroczenie z art. 51§2 k.w., popełnione 21.05.2016 r.

Bez wątpliwości więc taka postawa skazanego w trakcie pobytu na wolności nie może zostać premiovana udzieleniem mu dobrodziejstwa w postaci warunkowego zawieszenia wykonania kar łącznych pozbawienia wolności, gdyż skazany właśnie takim zachowaniem już pokazał, że jest sprawcą w wysokim stopniu zdemoralizowanym i cele kary, określone w art. 53 k.k. i w art. 69§1 k.k. wskazują na konieczność wymierzenia mu kar łącznych w podanych wyżej wymiarach bez warunkowego zawieszenia ich wykonania.

Nie ulega wątpliwości, w świetle wskazanych okoliczności, dotyczących wielokrotnej karalności skazanego, jak i jego negatywnego zachowania się na wolności, iż tak łagodne potraktowanie skazanego, jakiego domaga się skarżący, byłoby niesłusznym premiowaniem sprawcy popełniającego więcej przestępstw i sprzeczne byłoby z

zasadami wymiaru kary i niesprawiedliwe w odczuciu społecznym. Sąd Okręgowy bowiem doszedł do słusznego przekonania, że „jedynie bezwzględne kary łączne pozbawienia wolności mogą spełnić cele w zakresie wychowawczego i zapobiegawczego oddziaływania na skazanego”, zaś „orzeczenie wobec niego kar z warunkowym zawieszeniem wykonania nie tylko utrwaliłoby jego poczucie bezkarności, ale i pogłębiłoby jego demoralizację”, bowiem mając na uwadze znaczną demoralizację K. Z. tylko „odbycie przez skazanego orzeczonych kar pozbawienia wolności pozwoli mu pojąć naganność swego postępowania i utwierdzi go w przekonaniu o nieopłacalności przestępstwa i pozwoli na jego readaptację w społeczeństwie” (str. 14 uzasadnienia).

Skarżący nawet nie stara się wskazać wyżej okoliczności, wyraźnie przytoczonych przez Sąd I instancji, podważyć. Natomiast odwołanie się do normy art. 4§1 k.k., jak to wyżej wykazano, jest nieuzasadnione. Jedynie uwzględnić należało postulat apelującego, iż sama zmiana stanu prawnego od dnia 1.07.2015 r. nie powinna pogorszyć sytuacji skazanego, popełniającego przestępstwa, za które został skazany prawomocnie przed tą datą. Jednak uwzględnienie tego postulatu nie nastąpiło wskutek podniesionej w apelacji argumentacji, ale wskutek konieczności zastosowania w niniejszym postępowaniu przy ustalaniu rozmiaru kar łącznych reguły redukcyjnej określonej w art. 89§1b k.k., która obowiązuje od dnia 1.07.2015 r.

Sąd odwoławczy, działając również z urzędu na podstawie art. 440 k.p.k. na korzyść skazanego w związku z koniecznością dodatkowego wskazania okresów podlegających zaliczeniu na poczet kar łącznych na podstawie art. 577 k.p.k. a nadto i na podstawie art. 455 k.p.k. w zakresie podstaw prawnych wydanych rozstrzygnięć, zmienił zaskarżony wyrok również w ten sposób, że na poczet orzeczonej przez Sąd Apelacyjny w punkcie I lit. c kary łącznej 1 roku pozbawienia wolności, poza okresami rzeczywistego pozbawienia wolności, prawidłowo wskazanymi w punktach VII i VIII zaskarżonego wyroku, zaliczył nadto jeden dzień zatrzymania skazanego, tj. dzień 29.01.2013 r. w sprawie IV K 53/13 (patrz k. 2 i 3 akt SR Krośno Odrzańskie Zamiejscowy IV Wydział Karny w Gubinie o sygn. IV K 53/13) oraz okres zatrzymania skazanego od dnia 23.08.2013 r. do dnia 26.08.2013 r. w sprawie IV K 322/13 (patrz k. 2 i 56-57 akt w/w Sąd Rejonowy o sygn. IV K 322/13) a nadto uzupełnił podstawy prawne orzeczeń o karach łącznych o wskazywany już przepis art. 89§1b k.k., a także z podstaw prawnych rozstrzygnięć zawartych w punktach I, V, VI i IX zaskarżonego wyroku wyeliminował przepisy art. 19 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 20.03.2015 r.). Podnieść bowiem należy, że ten ostatni przepis znajduje zastosowanie nie w przypadku odwoływania się do regulacji procesowych związanych z wydawaniem kary łącznej (dotyczy rozdziału 60 Kodeksu postępowania karnego), ale w przypadku zasad materialnoprawnych związanych z orzekaniem kary łącznej, określonych w rozdziale IX Kodeksu karnego, co przecież wprost wynika z treści tego przepisu.

Sąd odwoławczy, nie znajdując natomiast żadnych innych podstaw do uwzględnienia apelacji, w tym podstaw branych pod uwagę z urzędu, do zmiany lub uchylecia zaskarżonego wyroku, na podstawie art. 437§1 k.p.k. utrzymał ten wyrok w mocy w pozostałej części.

Mając na uwadze konieczność odbycia przez skazanego kary łącznej pozbawienia wolności oraz niemożność uzyskiwania przez niego w tym czasie dochodów, jak również mając na uwadze brak kwalifikacji zawodowych i nie posiadanie na wolności majątku i stałego zatrudnienia, o kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art. 624§1 k.p.k.

Ze względu na występowanie przed Sądem odwoławczym w sprawie o wydanie wyroku łącznego obrońcy skazanego K. Z. działającego z urzędu i złożenie przez niego wniosku o przyznanie na jego rzecz kosztów nieopłaconej w żadnej części kosztów obrony, o kosztach tych orzeczono na podstawie art. 29 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (tekst jednolity z 2009 r. Dz. U. Nr 146, poz. 1188 z późn. zm.) w zw. z § 4 ust. 1 i 3 i w zw. z § 17 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2016 roku, poz. 1714). Z tego też tytułu Sąd Apelacyjny zasądził na rzecz adwokata T. D. kwotę 147,60 zł (brutto). Wysokość tej kwoty to opłata (§4 ust. 1 rozporządzenia) określona w §17 ust. 5 rozporządzenia (tj. kwota 120 zł) powiększona o 23% podatek VAT (§4 ust. 3 rozporządzenia).

Jarema Sawiński Izabela Pospieska Marek Kordowiecki